

om sagens stilling og lejlighed til en drøftelse med styrelsens chef, inden endelig afgørelse i strafsørgsmålet træffes.

Loven om partsøffentlighed har gjort det nødvendigt at overveje spørgsmålet på ny. Efter denne nyere lov må det stille sig som tvivlsomt, om der er hjemmel til at modsætte sig udlevering af forhørslederens beretning og indstilling, hvis en sådan måtte foreligge.

Fra etaters og organisationers side er der givet udtryk for, at den i lønningsloven fastlagte ordning stort set har virket tilfredsstillende, og det vil kunne være betænkeligt at foretage ændringer, som kan have til følge, at der indføres procedure under tjenestemandsförhör eller opstår mulighed for polemik efter forhørens afslutning.

Man har overvejet, om der ved behandlingen af spørgsmålet om udlevering kunne sondres mellem forhørslederens beretning og eventuelle indstilling. Praksis med hensyn til udarbejdelse af indstilling fra forhørslederens side synes at være noget forskellig inden for de enkelte styrelser, og det foreslås på dette punkt, at det fastsættes som retningslinje, at forhørslederens beretning kun bør ledsages af en indstilling om sagens afgørelse, såfremt ministeren fremsætter begæring herom. En sådan indstilling vil imidlertid ikke være bindende, idet man må anses for beføjet til også at tage tjenestemandens forhold i øvrigt i betragtning ved sagens afgørelse, hvad enten de virker i formildende eller skærpende retning. På denne baggrund er det anført, at hensynet til tjenestemanden selv kan tale for, at han ikke får adgang til at gøre sig bekendt med indstillingen, ligesom det er fremhævet, at forhørslederens kan føle sig i en ubehagelig situation, hvis der efter hans afgivelse af indstilling opstår yderligere meningsudvekslinger.

Hvad angår forhørslederens beretning, som indeholder en sammenfattende redegørelse for det under forhørens passerede, gør der sig ikke tilsvarende betænkeligheder gældende.

Indvendingerne mod udlevering af indstillingen synes imidlertid — alt taget i betragtning — ikke at være fuldt tilstrækkelige til at begrunde en afvigelse fra det almindelige princip om partsøffentlighed, som i øvrigt gælder såvel inden for forvaltningen som i retsplejen. I de tilfælde, hvor der måtte være betænkelighed ved, at tjenestemanden får kendskab til en indstilling om sagens afgørelse, bør man afholde sig fra at anmode forhørslederen om en sådan.

Efter forslaget vil herefter tjenestemanden og hans bisidder have fuld adgang til indsigt i samtlige

dokumenter, som danner grundlag for styrelsens afgørelse i disciplinærsagen.

Spørgsmålet om offentlighed under disciplinærförhör og om offentliggørelse af det ved undersøgelsen fremkomne materiale har været overvejet. De gældende lovbestemmelser indeholder ikke regler om dette spørgsmål, men ved tidligere behandling af spørgsmålet er man gået ud fra, at kun forhørslederen, pågældende tjenestemand og hans eventuelle bisidder samt de til de enkelte møder indkaldte vidner kan overvære forhørene. Spørgsmålet om offentliggørelse synes der ikke at være taget stilling til, men i praksis er det som hovedregel anset for mindre stemmende med tjenestemandsförhörernes interne karakter at offentliggøre det tilvejebragte materiale. I sager af interesse for offentligheden, f. eks. ved trafikulykker, er det skik at udsende en kort meddelelse om undersøgelses resultat.

Der skønnes at være behov for faste regler om spørgsmålet, således at bestående uklarhed ryddes af vejen, og man foreslår derfor optaget en bestemmelse om, at tjenestemandsförhör som hovedregel ikke er offentlige.

Man finder dog, at der i særlige situationer kan være behov for at lade tjenestemandsförhör være offentlige. Dette synes således at have været tilfældet i enkelte sager i de seneste år, hvor såvel tjenestemanden som vedkommende styrelse har næret ønske om, at de pågældende sager, der i forvejen havde været genstand for omfattende offentlig omtale, blev behandlet i fuld offentlighed. Dette resultat har man under den hidtil gældende lovgivning kun ment at kunne nå ved at lade tjenestemandsförhör foregå for en ekstraordinær ret, nedsat i henhold til retsplejelovens § 21.

Det anses for betydningsfuldt, at reglerne om disciplinærsager i tjenestemandsförhörloven er således udformet, at de er anvendelige så vidt muligt i alle foreliggende sager, og man finder det lidet ønskeligt, at enkelte sager skal behandles ved ekstraordinære retter. Det foreslås derfor at imødekomme det behov for offentlighed, som således kan forekomme i sjældne tilfælde, ved at åbne mulighed herfor gennem en undtagelsesbestemmelse, således at vedkommende minister kan bestemme, at offentligheden skal have adgang til at overvære sagens behandling, hvis tjenestemanden med tilslutning af vedkommende centralorganisation fremsætter begæring derom.

Hvad angår spørgsmålet om offentliggørelse er der enighed om, at det under lukkede förhör passerede ikke må offentliggøres, og at der for overtrædelse bør fastsættes bødestraf. Tilsvarende må